

— Неронъ е гледалъ пожара на Римъ и свирялъ съ арфа! Едното не прѣчи на другото, — отвърна докторътъ съ сжщия тонъ.

— Разумѣва се, ще идешъ довечера на концерта въ Славянска Бесѣда?

— Щяхъ да бѣдъ: артистътъ е европейска знаменитостъ, но се отказахъ.

— Жално. Защо?

— Видѣхъ програмата на концерта.

— И тя те неудовлетвори? — попитахъ азъ зачуденъ отъ мжчния вкусъ на лѣкаря, защото въ програмата вляхъ кжсове отъ най-прочутитѣ опери.

— Имаше тамъ операта „Травиата“.

— Толкосъ по-добрѣ.

— Азъ не можъ да тържъ „Травиата“, отвращавамъ се даже...

Като видѣ растящото ми удивление, той поясни:

— „Травиата“ е божественна музика, тъй я наричатъ и руситѣ: „божественная „Травиата“, азъ умирахъ за нея; но вжтрѣ въ една ношъ я намразихъ за прѣзъ цѣлия си животъ.

— Коя ношъ?

— Азъ я намразихъ прѣзъ ношъта на 30 Май 1891 година, и отъ тогава не можъ да я слушамъ безъ да ми настрѣхнатъ космитѣ, безъ потръпване и ужасъ. Тя е свързана съ страшни спомени за мене.

— Но каква е тази дата 30 Май?

— Нея ношъ, по 11 часътъ, ме прѣведохъ жандаритѣ въ 3-й участъкъ отъ 4-й, дѣто бѣхъ фърленъ отъ тринайсетъ мѣсеца. Ти знайшъ, че азъ лежахъ въ затвора по Бѣлчевото дѣло?

Докторътъ се намръщи, на продължи.

— Третий полицейски участъкъ, бѣше кжщата до хотелъ „Люксембургъ“ на Алабинска улица. Въ нея кжща бѣше и помѣщението на Градския Съвѣтъ тогава. Часо-